

M. A. BENNETTOVÁ

DEVĚT
STUDENTŮ

TŘI
KRVAVÉ DNY

JEDNA
ZVRÁCENÁ TRADICE

ŠTVANÁ ZVĚŘ

THRILLER

COSMOPOLIS

M. A. BENNETTOVÁ

ŠTVAŇÁ
ZVĚŘ

Text copyright © 2018 by M. A. Bennett

Cover illustration copyright © 2017 by M. A. Bennett

Translation © Martin Forman, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

*Conradovi a Ruby, kteří jsou Středověcí i Divocí tam,
kde na tom záleží.*

„Pronásleduj jelena až k jeho pelechu.“
Edward z Norwiche: *Mistr lovu*, 1373

STAGS

I

Kapitola první

Myslím, že jsem asi vrah.

Ačkoliv, vzhledem k tomu, že jsem nechtěla nikoho zavraždit, jednalo se spíš o usmrcení člověka. Takže čistě technicky bych se měla nazývat usmrtitelka. Ale takové slovo asi neexistuje. Když jsem získala stipendium na STAGS, moje tehdejší ředitelka mi řekla: „Na té škole budeš nejbystřejším studentem, Greer McDonaldová.“ Možná jsem, možná ne. Ale jsem dost bystrá na to, abych věděla, že usmrtitelka není slovo.

Asi bych měla hned na začátku, ještě než ztratím veškeré vaše sympatie, říct, že jsem nikoho nezabila vlastníma rukama. Bylo nás víc. Pomohla jsem *způsobit* smrt, ale nebyla jsem na to sama. Jsem vrahem asi tak, jako jsou jimi ti, kteří se účastní honu na lišku – každý z nich je odpovědný za její smrt, ačkoli loví jako skupina. Nikdy se neví přesně, který pes lišku roztrhal, ale všichni ti psi a všichni jezdci v těch svých elegantních rudých kabátech na tom mají svůj podíl.

Právě jsem se odkopala. Všimli jste si toho? Ty kabáty – ty, co pracháči nosí na honech na lišku – jsou růžové, ne rudé. Je to lovecká růžová. A ti psi nejsou psi, jsou to honiči.

Pokaždé, když otevřu pusu, tak se odkopu. Greer McDonal-dová, holka, která nezapadá. To ten můj severský přízvuk, víte? Narodila jsem se a vyrostla v Manchesteru a až do tohoto léta jsem chodila na všeobecné gymnázium Bewley Park. Na obou těch místech jsem v pohodě zapadala. Když jsem získala stipendium na STAGS, zapadat jsem přestala.

Asi bych vám měla o STAGS něco málo říct, protože mi zrovna dochází, jak úzce je škola s tou vraždou spojená. STAGS je zkratka pro St Aidan the Great School neboli Školu svatého Aidana Velikého. Jedná se o *doslova* nejstarší školu v Anglii. Žádná z budov gymnázia Bewley Park, na které jsem předtím chodila, nebyla po-stavena před rokem 1980. Kaple, nejstarší budova na STAGS, byla postavena už v roce 683 a je zdobená freskami. *Freskami!* Bewley Park zdobilo jen graffiti.

STAGS nezaložil v sedmém století nikdo jiný než svatý Aidan Veliký. Před tím, než církvev rozhodla, že je veliký, byl prostým starým mnichem, jenž se potuloval po severní Anglii a vykládal o křesťanství každému, kdo byl ochoten naslouchat. Potom jed-noho dne, nejspíš aby se už nemusel nikde toulat, založil školu, kde o křesťanství vykládal svým žákům. Možná si myslíte, že ho prohlásili za svatého kvůli jeho usilovnému šíření křesťanství, ale takhle to zjevně nefunguje. Abyste se stali svatým, musíte učinit zázrak. Aidanovým zázrakem bylo to, že zachránil jelena před lov-ci tím, že ho udělal neviditelným. A proto se jelen stal emblémem Aidana i školy. První věcí, které jsem si všimla, když mi přišel zvací dopis k pohovoru, bylo jelení paroží, jež se v jeho záhlaví větvalo jako dvě malé černé slzy rozpité na papíře.

Poprvé jsem Školu svatého Aidana Velikého spatřila, když jsem dorazila na přijímací pohovor. Byl to jeden z těch slunných

dnů uprostřed zimy: třpytící se ledové plochy a dlouhé, hluboké stíny, kam jen oko dohlédlo. S tátou jsme v jeho deset let starém mini cooperu projeli bránou a pak jsme pokračovali po dlouhé příjezdové cestě, jež protínala bujný zelený trávník. Na jejím konci jsme vystoupili a pak už jsme jen zírali a zírali. Na našem dlouhém výletě z Manchesteru do Northumberlandu jsme viděli pár úžasných scenérií, ale tohle všechno překonávalo. Před námi se rozkládal nádherný středověký šlechtický dům obehnaný jakým-si příkopem s můstkem vedoucím ke hlavnímu vchodu. Budova rozhodně nevypadala jako velitelství zvráceného kultu, kterým ve skutečnosti byla. Jedinou náповědou, kdybych po něčem takovém pátrala, mi mohlo být paroží tyčící se nad hlavními dveřmi.

„*Jiná země*,“ řekla jsem chvějícím se hlasem.

Táta nepřikývl, nepřítakal ani neutrousil: „Moje řeč.“ Řekl jen: „*Kdyby*...“

Můj táta je kameraman divoké přírody, ale má rád všechny druhy filmů, nejen dokumenty, na kterých obvykle pracuje. Koukáme se spolu na spousty filmů, od těch obskurních s titulky až po nejstupidnější současné blockbustery. Jsem dokonce pojmenovaná po hvězdě černobílé éry Greer Garsonové. Když je táta na cestách nebo má noční natáčení, dívám se na filmy sama, abych dohnala třicetiletý náskok, co na mě má. Máme takovou hru, kterou společně hrajeme: když uvidíme něco, co nám připomíná nějaký film, řekneme nahlas jméno toho filmu a ten druhý pak musí jmenovat jiný snímek, který se zabývá stejným tématem. Ted' jedeme filmy o soukromých školách. „A ještě“, řekl táta, „*Zéro de Conduite*.“

„*Oh là là*,“ já na to, „*francouzská* kinematografie. To je hozená rukavice!“ Usilovně jsem se zamyslela. „*Harry Potter*, jednička až osmička,“ řekla jsem trochu rozechvěle. „To je osm bodů.“

Táta samozřejmě zaslechl nervozitu v mém hlase. Přestože zná tolik filmů, že mě mohl snadno porazit, zjevně usoudil, že dnes na to není ten správný den. „Dobrá,“ prohlásil a pousmál se povytažením koutku úst, „vyhrálas.“ Zahleděl se na velkolepý vchod a paroží nad ním. „Pojď, ať už to máme z krku.“

A zadařilo se. Zvládla jsem pohovor i zkoušku a dostala se tam. O osm měsíců později jsem na začátku podzimního trimestru procházela hlavním vchodem pod jelením parožím jako studentka závěrečné dvouletky.

Brzy jsem zjistila, že paroží je na STAGS velmi podstatná věc. Výhružně trčí doslova z každé zdi. Jelen je dokonce ve školním znaku a pod ním jsou vyřezána slova „*Festina Lente*.“ (Ne, taky jsem to neznala; je to latinsky a znamená to „Pospíchej pomalu“.) Ty fresky v kapli, které jsem předtím zmiňovala, zobrazují scény ze „zázraku“ na lovu, při kterém svatý Aidan učinil jelena neviditelným. Je tam také velmi stará vitráž, na níž Aidan drží před tváří nervózně vyhlížejícího jelena zdvižený prst, jako by se ho snažil utiшит. Na ty fresky a okno jsem se něco nakoukala, protože do kaple musíme chodit každé ráno, což je pěkná nuda.

A kromě toho, že je v kapli nuda, je tam taky pekelná zima. Jde o jedinou chvíli, kdy jsem ráda, že mám na sobě uniformu STAGS. Ta se skládá z dlouhého černého tudorovského kabátu z tlusté plsti, který mi sahá až po kolena a vepředu má pozlacené knoflíky. Kolem krku máme bílou klerikální vázanku a kolem pasu tenký pásek z jelení kůže, jenž musí být zavázán přesně daným způsobem. Pod kabátem nosíme jasně rudé punčochy barvy krve v tepnách. Z módního hlediska je to k smíchu, ale aspoň vás to takhle daleko na severu udrží v teple.

Asi vás nepřekvapí, že STAGS je dost nábožensky založená. My s tátou na tyhle věci vůbec nejsme, ale to jsme v přihlášce tak nějak zamlčeli. Vlastně jsme možná trochu vyvolali dojem, že chodíme do kostela. To bylo ještě v době, kdy jsem na té škole opravdu *chtěla* být. Táta se chystal točit v zahraničí dokument pro BBC a měl být následující dva roky většinu času pryč. Kdybych nešla na STAGS, musela bych bydlet u tetičky Karen a to se mi teda *vážně* nechtělo. Moje ředitelka na Bewley soudila, že mám na to, získat stipendium na STAGS, a ukázalo se, že měla pravdu. Náhodou mám taky fotografickou paměť, což rozhodně nebylo na škodu. Ani vám nedokážu vypovědět, jak moc se mi hodila, když jsem seděla u přijímaček. Ale kdybych věděla, co se stane o podzimních prázdninách, tolik bych se nesnažila. Bez protestů bych bývala zamířila k tetičce Karen.

Kromě neustálého chození do kaple je spousta dalších věcí, kterými se STAGS odlišuje od normální školy. Jednou z nich je, že nazývají podzimní trimestr Michaelmas, jarní Hilary a letní Trinity. Další pak to, že učitelé nejsou „páni“ nebo „paní“, ale fráteri. Takže nás třídní pan Whiteread je fráter Whiteread. A co je ještě podivnější, naše hlavní vychovatelka (paní Petrieová) je fráterka Petrieová. Řediteli, skutečně přátelskému chlapíkovi, s nímž jsem se setkala při pohovoru a jenž vypadá jako Santa Claus, se říká opat. A jako by toho nebylo dost, nosí fráteri přes obleky zvláštní dlouhé šaty podobné mnišským hábitům s provazem ovázaným kolem pasu. Mnozí z nich jsou bývalými žáky školy a pořád dokola vyprávějí o tom, jaké to bylo, když byli na STAGS oni (podle toho, co říkají, se zdá, že úplně stejné – ta škola je tak zastaralá, že by mě dost překvapilo, kdyby se tu změnila byť jen jediná věc). Fráteri samotní jsou pak hotové starožitnosti. Všem bych jim hádala

přínejmenším šedesát. Díky tomu mají bezpochyby bohatou praxi, ale mám silné podezření, že ty staříky zaměstnali hlavně proto, že po žádném z nich nemůže *nikdy nikdo* vyjet. Románky mezi učiteli a žáky, o kterých věčně čtete online, tak ty tady rozhodně nehrozí.

Se sportem je to na STAGS taky zajímavé. Nehrajeme tu klasiku jako basketbal, volejbal a fotbal, nýbrž věci jako fives a pravý tenis, který se hraje na dřevěných tudorovských kurtech. Ty najdete za venkovními hřišti. Tato hřiště, známá jako Bedův plac, jsou obrovská, ale nepoužívají se pro standardní sporty, jako je atletika, ale pro ragby („rugger“) a lakros.

STAGS má vlastní divadlo, jež ale postrádá moderní scénu a osvětlení. Jde o věrnou repliku jakubovského divadla a je osvětlené svíčkami. *Svíčkami!* Místo němčiny a francouzštiny se učíme latinu a řečtinu. Jídlo je taky jiné než v normální škole, ale v tomhle případě se liší tím, že je vážně dobré. Vlastně je výborné. Takové pokrmy dostanete v luxusní restauraci, na rozdíl od té šlichty, kterou nám vařili v Bewley Park. Při jídle nás obsluhují ženy z místní vesnice. Jsou moc milé, jenže místo vděčnosti se jim dostává posměšné přezdívky „svačínářky“.

Ale jak už jste možná uhodli, hlavní rozdíl mezi STAGS a normální školou je v tom, že stojí hotový majlant. Rodiče platí školné velice ochotně a netrvalo mi dlouho přijít na to proč. Neplatí za to, aby jejich milánci mohli využívat jakubovské divadlo či bazén olympijských rozměrů, anebo snad za oslňující krásu tohoto místa. Platí za to, aby jejich děti byly jiné.

Po prvních zhruba tisíc let byly na STAGS jen čtyři koleje: Honorius, Beda, Oswald a Paulinus. Potom, před pár desítkami let, začali přijímat i dívky, a tak byla založena nová dívčí kolej Lightfoot. V přijímacím dopise stálo, že se nachází v jedné z „moderněj-

ších“ budov, takže jsem očekávala prosklenou dřevostavbu s centrálním vytápěním. Ukázalo se, že Lightfoot postavili v roce 1550 a má alžbětinská okna a legrační točité komíny. Ve STAGS se zjevně za modernu považuje polovina šestnáctého století.

Můj pokoj se nachází na třetím podlaží na konci táflované tudorovské chodby. Místnost samotná skrývala za masivními dubovými dveřmi překvapivě moderní vybavení. Byl tam nábytek z dřevotřísky, koberce barvy kancelářské modři a také jedna dívka.

Mám trochu problém odnaučit svůj mozek srovnávat můj život s filmem. Kdyby bylo moje první setkání s novou spolubydlící popsáno ve scénáři, vypadalo by asi takto:

GREER (usmívá se): Já jsem Greer. Jak se jmenuješ ty?

Greerina spolubydlící si ji pohrdavě změří od hlavy k patě.

SPOLUBYDLÍČÍ (obráti oči v sloup): *Ježiši.*

Od té chvíle jsem jí v duchu vždycky říkala „Ježiši“, protože mě to nutilo k úsměvu a na STAGS jinak moc věcí pobavení není. Později jsem zjistila, že doopravdy se jmenuje Becca. Byla blázen do koní a měla na zdi pověšené obrázky svých poníků, zatímco já tam měla tátovy fotky. Možná jí chyběli stejně, jako táta chyběl mně. To jsem se nedozvěděla. Žádný jiný dialog mezi námi v téhle části příběhu neproběhl. Později jich bude spousta, ale je smutnou pravdou, že během toho prvního trimestru se mnou nikdo moc nepromluvil. Učitelé mi pokládali během výuky otázky, svačínářky říkaly věci jako: „Brambory, nebo kaši, zlatíčko?“ (Jejich přízvuk ve mně vyvolával stesk po domově.) A Shafeen, kluk z mé výukové

skupiny, na mě občas zamumlal něco jako: „Teplotní stabilita dusičnanů vykazuje stejný trend jako u uhličitánů.“

Ačkoli se mnou sdílela pokoj, Ježiši na mě podruhé promluvila skoro až na konci trimestru, a to jen díky tomu, že jsem dostala *Pozvánku*. Zpětně si myslím, že kdybych měla v tom prvním trimestru víc kamarádů, nebo aspoň vůbec nějaké, nikdy bych to pozvání nepřijala. Možná jsem to udělala, protože jsem se cítila osamělá. Nebo možná proto, pokud mám být upřímná, že přišlo od nejhezčího kluka na škole.

Kapitola druhá

Mám samozřejmě na mysli Henryho de Warlencourta.

Ted' už jste o něm možná četli na internetu, na té ujeté facebookové stránce, kterou mu udělali, nebo jste viděli jeho fotku ve zprávách. Ale tenkrát ještě slavný – či spíš nechvalně známý – nebyl. Tedy aspoň ne mimo okruh svého světa. Říká se „o mrtvých jen v dobrém“, a tak povím jen tolik, že byste při pohledu na něj nikdy nehádali, jako strašný to byl člověk.

Musím se fakticky snažit, abych si vzpomněla, jak jsem ho vnímala při našem prvním setkání. Abych byla věrná svým prvním dojmům. Zkusit se oprostít od toho, co o něm vím teď. Byl to zkrátka ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy spatřila. Ve svých sedmnácti byl už dost vysoký, blondák s modrýma očima a opálenou pleť. Když byli lidé v blízkosti Henryho de Warlencourta, celou dobu ho sledovali – i když předstírali, že ne. Zdálo se, že dokonce i fráteři z něj byli paf. Nikdy ho za nic nepotrestali. Ne proto, že by nic neprovedl, ale proto, že trestu vždycy nějak unikl. Byl jako jedna z těch cool pávní na smažení, na kterou se nikdy nic nepřilepí. Myslel si, že je nepřemožitelný. Jenže nebyl.

Henry de Warlencourt byl navzdory svému cize znějícímu jménu Brit jako poleno. Některý z jeho vzdálených předků se patrně v rámci francouzského vojska zúčastnil křížové výpravy, načež se oženil s nějakou šlechtičnou, jež vlastnila půlku severní Anglie, a usadil se tu. Od té doby byli Warlencourtové neobyčejně bohatí. Jejich dům Longcross Hall je překrásné panské sídlo v Jezerní oblasti. Víím to líp, než bych bývala chtěla, protože Longcross se stal místem onoho činu.

Jelikož jsem ve všech svých předmětech patřila do nejlepší skupiny, vídala jsem se s Henrym de Warlencourtem dost často, s ním a s jeho pěti nejbližšími přáteli. Těm šesti se říkalo Středověcí. Každý Středověké znal, protože to ve skutečnosti byli oni, a ne fráteri, kdo řídil STAGS.

Středověcí byli neoficiálními prefekty školy. Vídali jste je na nádvoří v jejich dokonalých uniformách, dlouhé černé pláště jim povlávaly v podzimmím vánku. Středověcí směli pod svými tudorovskými kabátci nosit punčochy jakékoli barvy a zdůrazňovali toto privilegium tím, že si vybírali extravagantní vzory jako leopardí, tartanový či šachovnicový. Ale nebyly to jen punčochy, čím se odlišovali. Byl to jistý druh sebevědomí, jímž oplývali. Procházel se po okolí s línou nenuceností čistokrevných koček. Jejich sebevědomí a samozřejmost, s jakou se pohybovali, napovídaly, že se jejich domovy nejspíš od STAGS příliš nelišily. Že místo zahrad měli celé panství a místo sousedů domy s rozlehlými křídly. A taky paroží – domy s mraky paroží na zdech.

Středověcí byli všichni vysocí, krásní a chytří, jako by je někdo pro tuhle funkci speciálně vyšlechtil. Scházeli se na nádvoří Paulinovy koleje, umístěné přímo v srdci domu, na krásném čtverco-